

BATI'NIN ÇÖKÜŞ ALAMETİ OLARAK EŞCİNSELLİK VE FOUCAULT -II

Batı'da gelecek umudunun yitirilmesi ve yükselen değer eşcinsellik

Mehmet Ulusoy, 24 Mayıs 2017

<https://www.aydinlik.com.tr/kose-yazilari/mehmet-ulusoy/2017-mayis/bati-nin-cokus-alameti-olarak-escinsellik-ve-foucault-2>

Batı'da eşcinselliğin patlaması, nerdeyse kadın-erkek evlilikleri kadar meşru ve olağan hale gelmesi, bunun sonucu başta “liberal demokrasi ve özgürlüklerin cenneti” ABD ve İngiltere olmak üzere eşcinsel evliliklerin bütün Batı ülkelerinde resmileşmesi, bu insani çürümenin ve uygarlık çöküşünün göstergesidir, önemli bir alamettir. Bugün Batı kültüründe çürüme ve asalaklaşma öyle bir yozlaşma/soysuzlaşma noktasına varmıştır ki, insanlığın uygarlıktan uygarlığa sıçrayarak biriktirdiği bütün ahlaki, sanatsal değerler, erdemler ve insani ilişkiler Nietzsche’ci “arzu” felsefesinin yücelttiği “anlık haz”zın batağında can vermektedir. Batı, tam da Sodom ve Gomora’yi yaşamaktadır aslında günümüzde.

Eşcinsellik, lezbiyenlik, ensest ilişkiler, yaygınlaşan ruhsal hastalıklar, çocuk yapmaktan kaçınmak, hatta çocuk düşmanlığı bu bireylerin aşırı yalnızlaştığı ve bencilleştiği sistemin beklenen sonuçlarıdır. Soysuzlaşma/sapkınlaşma, erkek erkeğe, kadın kadına evliliğin yasalaşması, ensest ilişkinin, sübyancılığın, pornonun meşrulaşması Batı uygarlığının istisnai değil olağan olgularıdır. Artık uzun süreli evlilik, çocuk yapma ve bakma, özgürlüğü sınırlayıcı sıkıntı verici bir yük olarak görülmektedir. Yapılan anketler, Batılı ailelerde ve kadınlarda geleceği üretme kaygısının, yani gelecek konusunda derin umutsuzluğun büyük ölçüde egemen bir eğilim olduğunu ortaya koymaktadır.¹

Batı'daki bu manevi, kültürel çöküntüyü eşcinsellik bağlamında rakamlarla vermeye çalışalım. ABD’li araştırmacı Kinsey, kırk yıl önce ABD’de yaptığı ankete katılan erkeklerden yüzde 37’sinin kendi cinsiyle “en az bir kez orgazmla sonuçlanan ilişki kurduğunu öne sürüyordu. Bu oran, 35 yaşına kadar bekâr kalmış erkeklerde yüzde 50’lere kadar çıkıyordu. Erkeklerin yüzde 10’u ise, 16-55 yaşları arasında en az 3 yıl süreyle yalnızca eşcinsel ilişkide bulunmuştu.² Yalnız Kinsey’in değil, Fransa’da Pierre Simon’un yaptığı araştırmaya göre, gelişmiş kapitalist toplumların aşağı yukarı yarısının “eşcinsel eğilimli” olduğu iddia edili-

¹ Bu konuda bkz. Reyhan Oksay, “Batılılar niçin çocuk yapmaya yanaşmıyor?”, *Cumhuriyet Bilim Teknik Eki*, 2 Ekim 2015.

² Francis Mark Mondimore, *Eşcinselliğin Doğal Tarihi*, Sarmal Yayınları, İstanbul 1999’dan aktaran Doğu Perinçek, *Eşcinsellik ve Yabancılaşma*, Kaynak Yayınları, İstanbul 2000, s. 41.

yordu. Kinsey'in bu sonuçları yanlıştır diye yapılan anketlere göre, ABD'de 70-80 milyon eşcinsel veya eşcinsel duymalı insan bulunuyordu.³

Aradan geçen 40 yıl içinde, sistemin kültürel ve iletişim araçlarıyla bu sapkınlık kültürünü olağan üstü yücelttiğini dikkate alırsak, bugün bu oranın hangi düzeyde olduğunu siz tahmin edin. Örneğin, Hollanda'da eşcinsel oranının yüzde 45, ABD'nin Los Angeles şehrinde yüzde 33 olduğu belirtiliyor.⁴

Kapitalist emperyalist sistem her yönüyle günümüzün Roma'sı, Atina'sı olmuştur artık. Anketlerden ve rakamlardan da görüleceği gibi, kapitalist Batı'da eşcinsellikte olağanüstü artışın biyolojik ve genetik nedenlerle açıklanması olanaksızdır. Çürüten kapitalist kültür, "tabuları yıkmak", "sınırsız özgürlük", "insan hakları" adı altında, sistemli olarak doğal olmayan cinsel ilişkilerin, eşcinselliğin vb propagandasını yapmaktadır. Özellikle, ünlülerin eşcinsel olduğu yönündeki haberlere basında ayrıcalıklı bir yer veriliyor, Böylece eşcinsellik seçkinliğin ve sıradışılığın bir göstergesi olarak parlatılıyor.

Oysa üretme ve üreme, toplumların geleceğe dönük, insan türünün varlığını, hayatiyetini sürdürmeye yönelik, bir gelecek kurma tutkusunun ve içgüdüsünün en belirleyici dinamikleridir. Ama gelecek umudu ve tutkusu yoksa, tükenmişse, her şey bugün yaşanıp tüketilecekse, ne gerek var çocuk yapmaya, ne gerek var olmayan bir gelecek için yaşamaya, özveride bulunmaya!... O halde hayatı renklendiren (!), değişik, "ilginç", her ilişki yaşanmalı!.. Her gün farklı bir aşk (!), cinselliğin her biçimi denenmeli!...

Cinsel kutupların farksızlaşması ve cinselliğin naylonlaşması

Batı'daki çürüme ve soysuzlaşma, postmodernizmin önemli teorisyenlerinden Jean Baudrillard'ın "içe patlama" adını verdiği çarpıcı benzetmesiyle bir bebek zehirlenmesi niteliği taşımaktadır. Bilindiği gibi, çağdaş devrim kuramcıları, eski toplumun bağrından yeni bir toplumun doğumunu bir annenin bebeğini doğurmasına benzetirler. Doğumlar genellikle kendiliğinden gerçekleşmediği için ebenin müdahalesini gerektirir. Yeni bir topluma gebe ve devrimci bir müdahaleyi gerektiren toplumlarda bu tarihsel (jakoben) zorun müdahalesiyle gerçekleşir.

Bazı hamileliklerde ise bebek ve doğum zamanında fark edilemediği ve kendiliğinden gerçekleşmediği gibi, bebek anne karnında ölür ve zamanında müdahale edilmezse ölü bebek anneyi de zehirler ve öldürür. Bugün Batı'da yaşanan tam da budur. Anne-kapitalist toplum bebeği doğuramadı ve iç zehirlenme yaşıyor. Kapitalist-emperyalist Batı uygarlığı yeni bir topluma (bebek) dönüşemediği ve bir devrimci güç (sınıf) tarihsel-toplumsal rolünü zamanında oynamadığı için, sistem, göllenen ve kokuşan bir su misali yozlaşmış, bozulmuş ve çürümüştür; anne de (eski toplum) çocuk da birlikte zehirlenip ölmektedir.

³ Ayhan Korkmaz, "Eşcinsellik Adetleri", *Bilim ve Ütopya*, Aralık 1997, sayı 42, s. 53 vd.

⁴ Haydar Dümen, *Sabah Pazar Eki*, 13 Haziran 1999.

Cinselliğin, Tüketim Toplumu ve onun kültürü postmodernizmde insan türünün çocuk yaparak kendini üretmesinden kopartılmasını, temel cinsel dinamiklerin tamamen bir fantaziye, oyuna, tercihlere bırakılmasını Baudrillard çarpıcı bir biçimde şöyle açıklıyor:

*“Cinsel beden günümüzde bir tür yapay yazığa mahkum edilmiştir. Bu yapay yazı da trans-seksüelliktir (herhangi bir cinsel kimliğe bağlanmayan, cinsellik ötesi, karşıcinsellik). Anatomik anlamda değil de daha geniş travestilik anlamında trans-seksüellik; yani **cinsiyet göstergelerinin yer değiştirmesi üzerine kurulu oyun ve cinsel farksızlık oyunu, cinsel kutupların farksızlaşması** (abç-MU) ve haz olarak cinselliği umursamama anlamında trans-seksüellik. Cinsellik hazza yönelmiştir (bu, özgürleşmenin nakaratıdır), trans-seksüel olan ise, -ister cinsiyet değiştirme biçiminde olsun, isterse de eşcinsellerin giyimle, morfolojik davranışlarla veya karakteristik göstergelerle oynamaları biçiminde olsun- yapaylığa yöneltmiştir. Her halükarda, sözkonusu işlem ister cerrahi isterse de göstergesel olsun, ister göstergeleri isterse de organları içersin, protezlerle karşı karşıyayız ve beden yazgısının protez haline gelmek olduğu günümüzde, cinsellik modelimizin trans-seksüellik olması ve trans-seksüelliğin her yerde baştan çıkarmanın odağı haline gelmesi mantıklıdır.”⁵*

Boudrillard burada, üç temel kavramla –trans-seksüellik, cinsel haz, (bedenin ve) cinselliğin protez (yapay) hale gelmesi, ya da naylonlaşması- açıkladığı kapitalist küreselci-postmodern kültürün artık kadın-erkek temelli bir cinselliği ve üreyimi ana eğilim olarak açıkça terkettiği gerçeğini ortaya koyuyor. Dolayısıyla cinsiyetin kadın, erkek veya eşcinsel olmasının fark etmediği bir “cinsel haz” oyununa dönüştüğünü vurgular: “Cinsel devrim, tüm arzu potansiyelini serbest bırakarak bizi şu temel soruya yöneltir: ‘Erkek miyim ben, kadın mıyım?’⁶

Boudrillard; Batı uygarlığında genetik bir bozulmayı, diğer bir deyişle sistemin bağışıklık-savunma ve kendini yenileme mekanizmasında bir çöküntüyü; bunun unsurlarının, toplumsal-siyasal dokunun dağılması olarak *terör*, biyolojik dokunun çökmesi olarak *kanser* ve cinsel hayatın çöküşü olarak *eşcinsellik* olduğunu bir bütünlük içinde açıklıyor.

“Trans-politik biçim olarak terörizmin, patolojik biçim olarak AIDS ve kanserin, genel anlamda cinsellik ve estetik biçimi olarak trans-seksüelliğin ve travestiliğin aynı anda ortaya çıktığının farkındayız. (...) Bunlar, temelde bir işleyiş bozukluğundan ve bu bozukluğun sonucundan kaynaklanan üç biçimin içindeler: Terörizm, kanser ve traverstilik. Bunların her biri politik, cinsel ya da genetik oyundaki bir şiddetlenmeye, aynı zamanda da sırasıyla politika, cinsellik ve gen kodlarındaki bir yetersizlik ve çöküntüye denk düşmektedir.”⁷

⁵ Jean Boudrillard, *Kötülüğün Şeffaflığı*, Ayrıntı Yayınları, İstanbul 1995, s. 24-25.

⁶ Boudrillard, *age*, s. 28.

⁷ Boudrillard, *age*, s. 28.

Foucault: “Dostluğun sınırsızlığı” yanılığı ve eşcinselliğin teorisi

Postmodernizmin ve neosolun önde gelen kuramcılarında Michel Foucault, Dostluğa Dair adlı kitabında, Baudrillard’ın trans-seksüellik saptamalarını felsefi düzeyde şöyle teorize ediyor:

*“Eşcinsellik sayesinde nasıl ilişkiler kurulabilir, tasarlanabilir, geliştirilebilir ve bu ilişkilere duruma göre nasıl farklı biçimler kazandırılabilir? Sözkonusu olan, insanın, cinsel yaşamının ardındaki hakikati ortaya çıkarmasından çok, farklı özellikler taşıyan ilişkilerin kurulmasında, cinselliğinden nasıl yararlanabileceğidir. Ve eşcinselliğin, arzunun bir biçimi değil de arzulanacak bir şey olmasının asıl nedeni de buradadır. **Eşcinsel olmaya çalışmalıyız, yani ve zaten eşcinsel olduğumuzu inatla beyan edip durmamalıyız. Eşcinsellik sorunu giderek bir dostluk sorunu olma yönünde gelişiyor**”(abç -MU).⁸*

Foucault, kapitalist uygarlığı atomlaşmış, sevgisiz ve üreticilikten kopmuş bireyin temel sorununun dostluk ve sevgi olduğunu vurgularken eşcinselliği dostluk yönünde “heyecan verici” bir olay olarak niteliyor:

“(…) Önemli olan, cinsel birleşmeden ziyade cinsel yaşam tarzıdır: Tam da bu yaşam tarzının, eşcinselliği böylesine “heyecan verici” kıldığına inanıyorum. İnsanları, yasalara ya da doğaya uygun olmayan bir cinsel birleşmeyi düşünmek rahatsız etmiyor. Sorun, o bireyler birbirlerini sevmeye başladıkları zaman ortaya çıkıyor daha çok. (...) Arzularımızı özgürce yaşamaya çalışmaktan çok, kendimizi sınırsızca tad alabilir bir duruma getirmek için çalışmamız gerektiği ortada. Bir yandan salt cinsel ilişki, diğer yandan sevgi yoluyla eriyerek, bir bütün olan kimliklerle ilişkili o beylik klişelerden uzaklaşmak gerekli.”⁹

Bilindiği gibi Foucault Batı’nın en önemli postmodern entelektüellerinden; cinsellik ve hapis-haneler üzerine ülkemizde de çok okunan önemli eserleri var. O nedenle, Foucault’un otoritenin her türlüüne düşman, kararlı bir aydınlanma, sınıf mücadelesi ve devrim karşıtı bir anarşist olmasıyla, eşcinselliğin teoride ve pratikte sözcüsü olması arasında bir çelişki değil, bir bütünlük vardır. Artık doğa, tarih, toplum diye bir nesnellik yoktur ona göre; tek gerçek, “beden dili” de dahil, söz ve dil oyunudur; günlük yaşamın ve tarihin “yeni, benzersiz deneyimler” adına sınırsız yağmalanması oyunudur. İnsan bedeninin, yani cinselliğin tüketilmesi, yağmalanması, yapaylaşmış, sahteleşmiş “sevgi”, “dostluk” söylemleriyle sürdürülen bu oyunun son perdelerini oluşturmaktadır.

“Cinsel pratikler yardımıyla bir ilişki biçimi nasıl oluşturulabilir? Eşcinsel bir yaşam tarzı geliştirmek mümkün müdür? Yaşam tarzı kavramı bana önemli geliyor. Artık toplumsal sınıflara, meslek gruplarına ya da kültür düzeylerine bakılarak değil, bir ilişki biçimine yani “yaşam tarzına” göre belirlenen, daha incelmış ayrımların yerleştirilmesi gerekmez mi? (...) Ve inanıyorum ki, bir kültürün ve etiğin doğmasını sağlayabilir. “İbne” olmak, eşcinselliğin psi-

⁸ Michel Foucault, *Dostluğa Dair*, Telos Yayınları, İstanbul 1992, s. 94.

⁹ Foucault, *age*, s.95-97

kolojik özellikleriyle ve gözalıcı maskeleriyle özdeşleşmek anlamını taşımaz. Bir yaşam tarzı belirlemek ve onu geliştirmeye çalışmak demektir bu. (...) Eşcinsellik, var olan ilişki ve duygu olanaklarını yeniden yakalayabilmemiz için tarihsel bir fırsat sunuyor; ve bunu eşcinselliğin “gerçek” özelliklerine dayanarak değil, bir anlamda çarpık durması sayesinde başarıyor.”¹⁰

Foucault’un burada eşcinselliği yücelterek önerdiği “yeni bir yaşam tarzı”, “yeni bir etik”, postmodern kültür ve ahlak anlayışından başka bir şey değildir.

Sınıf mücadelesi yerine “kültürelcilik”, “çokkültürcülük” ve “kimlik” siyasetleri

1990’larda Küresel Karşıdevrimin ideologları; “elveda proletarya” sloganlarıyla “sosyalizmin sonu”nu, “post-sömürgecilik çağı” teorileriyle ezen-ezilen ulus ayrımının sona erdiğini ilan ederlerken, sınıfsal temeldeki saflaşmanın ve sınıf mücadelesinin yerine yapay “yeni” kimlikler koyup onları kutsuyorlardı. Feminizm, çevrecilik, eşcinsellik, etnik, dinsel ve cemaatsal kültürelcilik... vb, başta gelen ve övgülere mazhar “yeni” kimliklerdi.

Gerçekte ise bunlar ne yeniydi, ne de çağdaş/modern, insanlığı özgürleştiren, yetkinleştiren bir niteliğe sahipti. Tam tersine, ortaçağın toplumsal ilişkilerini ve kültürünü yansıtan kimliklerdi. Burjuva demokratik devrimler ve çağdaş özgürlük-eşitlik ideallerinin gelişmesiyle birlikte gerilere itilen ama gene de kültürel bir renk olarak varlığını koruyan ulusal kimlik ve sınıfsal toplumsal kimlikten sonra gelen üçüncül dercede kimliklerdi. Bugün ise, kapitalist-empyralist sistem öyle bir tıkanma ve çürüme noktasına geldi ki, insanlığı özgürleştirecek ve daha eşitlikçi bir sisteme götürecektir toplumsal dinamikleri bastırabilmek için, ortaçağın kimliklerini ve değerlerini yeniden hortlatma çaresizliğine sığındı.

Tarihi ilerleten toplumsal devrim dinamiklerine karşı geliştirilen “Kültürelcilik” projesiyle gündeme getirilen bu kimliklerin esas amacı malumdur. Neoliberal-postmodern ideologlarca sürekli parlatılan, yüceltilen eşcinsellik de, feminizm, antimilitarizm, savaş karşıtlığı, etnik kültür, camaatlar, tarikatlar gibi bir “kültürel kimlik” olmaktadır. Ulusal devletin ve yurttaşlık bilincinin zayıflatılıp tahrip edildiği, uygarlaşmanın temelini oluşturan her türlü merkezileşmenin, otorite ve hiyerarşik yapılanmanın reddedildiği Küreselleşme projesinde, insanlar bu bölücü kimliklerle parçalanmakta, atomlaşmakta ve sürüleştirmiş tüketiciler haline getirilmektedir.

Sonuç olarak, çağımızda insanlığın bütün ilerici, devrimci dinamiklerini kucaklayan ulusal devrimci kültür ve sanatımız, iki önemli düşmanla karşı karşıya. Biri, ortaçağın etnik, cemaatçı, tarikatçı kültürü, diğeri ise çöken ve çürüyen kapitalist uygarlığın kaos ortamından türeyen eşcinsellik, nihilizm, anarşizm gibi insanı doğaya, topluma ve kendine yabancılaştırıcı akımlar.

Bütün bunların panzehirinin, Asya’da yükselen kamucu, eşitlikçi, paylaşmacı ve insan merkezli bir uygarlıkta olduğunu belirtmeye bilmem gerek var mı.

¹⁰ Foucault, *age*, s. 97, 98, 99.